

ПРЕДИ

Анна Тод

wattpad СЕНЗАЦИЯТА **IMAGINATOR 1D**

Превод от английски Гергана Дечева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Before*

Copyright © 2015 by Anna Todd

Originally published by Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved

Превод Гергана Дечева

Редактор Сабина Василева

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1745-4

Не чакам да се прибере, тръзвам веднага и увеличавам музиката до гупка, за да заглуша другата в съзнанието си.

Ръцете ме събръят, мислите ми препускат.

Натали, Тереза, Натали, Тереза.

Натали, застанала на верандата пред къщата на майка ми в Хампстед, стиснала малка книжна чанта до гърдите си. Очите ѝ са зачервени, сълзите ѝ текат.

– Моля те, Хардин – плачеше. – Нямам къде да отида. – Беше толкова студено, че когато говореше, от устата ѝ излизаше бяла пара.

Не събрах сили да я пусна, не намерих и мотивация. Не успях да я убедя. Знаех, че семейството ѝ и църквата (двете ѝ единствени обители на този свят) я бяха прокудили, изритали. Изглеждаше така млада, сините ѝ очи грееха в тъмното. Чакаше. Чакаше да променя решението си.

Не го сторих, не можех да го направя. Нямах как да ѝ позволя да остане в къщата ми. Майка ми почти не се прибраваше, а това означаваше, че момичето щеше да бъде само и винаги с мен. Какво можех да направя за нея? Не желаех да имам нищо общо с Натали, а дори и да исках, как можех да допусна да влезе в дом, където баща ми щеше да я буди с пиянските си крачки, когато се връща в пращната къща? Стените воняха на цигарите му, всичко в къщата беше напоено с миризмата на тютюн. Къде щеше да спи, ако той внезапно се прибере? Беше се махнал преди години, но моето все още детско съзнание се надяваше някой ден да се върне. Какъв глупак съм бил.

Е, сега отново се появи, няма що. С ново семейство и голяма къща. И мразя себе си, че толкова често мисля за това. Вече ме преместиха в друга държава, за да живея близо до него, а той се е загнездил в мислите ми и не си отива по цял ден.

Някой свири с клаксон и ме връща в реалността. В последния миг успявам да завъртя волана, та да не се пребия. Онзи в

минирана пак ми свири. Не мога да фокусирам дори зрението си. Светът извън съзнанието ми тъне в гъста мъгла. Трябва да спра и да се успокоя.

Гърдите ме болят. Мускулът в тях помпа тежко. Костите ми вибрират от блъскането на сърцето. Пот или сълзи... не знам... попиват в кожата ми. Изтривам ги, засрамен от себе си.

– Мамка му! – крещя, цепейки гъстия въздух. Имам нужда да изляза навън. Гърлото ми като че ли се е заприщило. Едва отварям вратата. Хладният въздух минава през почти затворените тунели към гробовете ми и дишането ми се успокоява.

Лицето на Натали не иска да напусне съзнанието ми. Сега към нея се присъединява и Теса. После момичетата ми се смеят, подиграват ми се. Защото имат власт върху мен. Многозначителната усмивка на Теса става по-голяма и ярка, а лицето на Натали избледнява.

Какво се случва тук, по дяволите? Трябва да стоя настрана от нея, не ме интересува тъпият Облог или колко глупаво ще изглеждам, когато Зед спечели.

Зед.

Той винаги е бил важен фактор. Не мога да понеса мисълта да я има. Представям си потното му тяло, докато влиза в нея.

Затварям очи и опирам горещите си бузи върху хладния метал на волана.

Как се забърках във всичко това? По дяволите!

СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ, КОГАТО ВЛИЗАМ В ЧАС, Теса не е седнала на мястото си. Ландън също го няма. Настанявам се и вадя телефона си. Едно съобщение от Логан да пием през обедната почивка. Отказвам и слагам телефона в задния джоб на джинсите си. Малко са тесни, но все пак стават. Краката ми са прекалено сълзи, за да нося широки джинси, с които изглеждам като клоун. На ръкава на бялата си тениска имам петно от химикал-

ка или може би от грим, което не се изпира. Не ми се пускаше пералня, а някои от лайната, които жените слагат по лицата си, крият опасност от химично замърсяване или токсична смърт, така че може никога да не се изпере.

Докато премислям отвратителните си хигиенни навици, Теса влиза в залата. Взирам се право в очите ѝ и я загължавам да ме погледне, докато крачи към мястото си до мен. Изненадан съм, че не си намери да седне другаде. Предполагам, че на този етап омразата ѝ към мен е достигнала нови висини.

– Тес? – прошепвам, докато сяда, но забелязвам как раменете ѝ леко потреперват, когато произнасям името ѝ. – Тес? – Тя преглъща и диша ужасно бавно. Напрежението между нас буквално е осезаемо. Излъчва се от телата ни и жужи във въздуха.

– Не ми говори, Хардин. – Тя изправя раменете си, с което ме уведомява, че запазва дипломатическа дистанция.

– О, моля те, стига – опитвам се да я прилаская, но номерът не минава.

Тя облизва устни и отсича:

– Остави ме на мира, Хардин. Сериозно!

– Добре, както кажеш.

Ако иска да се прави на труднодостъпна, аз също мога да бъда такъв. Ландън се включва в разговора и изглежда като загрижено малко пале.

– Добре ли си? – пита той.

– Да, добре съм – кимва тя и почти ми обръща гръб, доколкото ѝ позволява позицията ѝ.

СЕДМИЦАТА ПРЕМИНАВА в безсънни нощи и в компанията на прашните бутилки под мивката, чиито настоятелни опити да ме приласкаят са като песен на сирена. Става все по-трудно да им устоя. До настъпването на петъка съм тотално изтощен и изглеждам като пълно лайно. Така се и чувствам.

Когато се добирам до лекцията по литература, Ландън ме чака и очите му веднага се заковават върху мен.

– Трябва да говоря с теб – заявява на секундата. Оглеждам се да видя на кого приказва. Теса я няма, така че може би се е объркал и е решил да си бърби с мен? – Да, с теб. – Настоява и изглежда по-раздразнен от всеки друг път.

Сядам на стола си и не му обръщам внимание. Кръстосвам крака под бюрото и се облягам.

– Трябва да ти предам една покана за вечеря след няколко дни. Родителите ни имат да ти казват нещо. – Очевидно се е усетил колко е тъп и веднага се поправя: – Майка ми и баща ти.

Родителите ни? Тоя да не дава нови психически отклонения?

– Никога повече не се изразявай така! Ясно ли ти е, лайно смотано!

Надигам се от стола, но Ландън веднага ме блъсва в гърдите. Само да е посмял да ме удари.

– Остави го на мира, Хардин! – Теса се е появила отнякъде и вече вреци като обезумяла и ме гърпа за ръката, за да не му премажа фасона. Не се бях запътил да го правя, но тя, разбира се, както винаги е царицата на драмата. Това момиче ще трябва да си наложи да спре да си пъха носа в хорските дела.

Отпускам ръце. Майната ѝ.

И какво право има да се занимава с нас?

– Тереза, трябва да се научиш да не се месеш в чуждите работи.

Теса се навежда към дружката си Ландън и му шепне нещо в ухото. Да, дружка, защото какво друго може да бъде Ландън за нея. Най-добри приятелки завинаги!

– Той е просто един задник. Което обобщава цялата ситуация – отсича Ландън достатъчно силно и веднага пуска най-чаровната си усмивка. Теса се смее и това определено ме наранява. Дълбоко.

ПРЕДИ

След малко се обръща към Ландън:

– Имам добри новини!

Аха, ясно; сега следва разиграване на поредната драма. Със сигурност си мисли, че мога да се хвана на нейните изкуствени ръкопляскания и още по-фалшивия ѝ ентузиазъм, извадени като че от някой прашен кашон на тавана.

– Наистина ли? Казвай!

– Ноа идва днес и ще остане тук целия уикенд!

Усещам как ревността бавно започва да пари, изливайки се в тялото ми, като на всеки милиметър спира, за да може да изгори всяка клетка по пътя си. Докато тя пляска с ръце, долавям как погледът ми се замъглява, как кожата ми гори, а когато усмивката ѝ става ярка и ослепителна, ръцете ми леко затреперват.

– Наистина ли? Това вече е страхотна новина! – подвиква Ландън със същия фалшив фалцет и докато аз се преструвам, че всеки миг ще повърна, те продължават да си говорят, без да ми обръщат никакво внимание.